

“在真理与恩典中面对爱情、婚姻与信仰”的牧函

——致教会弟兄姊妹，特别是父母与青少年

亲爱的弟兄姊妹：

愿我们主耶稣基督的恩惠、平安常与大家同在！我们生活在一个开放、多元的社会。年轻人在大学、工作和日常生活中，会遇见不同家庭、文化、国家和宗教背景的人。友情可能成为爱情，爱情可能进入同居、订婚、婚姻，也可能带来儿女。因此，未婚同居、婚前性行为、婚前生育、与非基督徒恋爱或结婚等，并不是遥远的问题，而是今天许多人真实面对的处境。教会既不能回避，也不能用指责代替牧养。我们需要重新从圣经认识：爱情是什么？婚姻是什么？性与身体是什么？婚礼意味着什么？信仰在婚姻中究竟有多重要？

一、婚姻首先是上帝所设立的生命盟约

圣经不是从人的浪漫爱情开始谈婚姻，而是从创造开始：“神就照着自己的形象造人，乃是照着他的形象造男造女。”（创 1:27）。上帝创造男女，并赐下婚姻：因此，婚姻不是人类后来发明的一种社会制度，而是上帝创造秩序中的重要安排。婚姻包含几个彼此联系的方面：第一，是男女的生命联合。“二人成为一体”，意味着身体、情感、生活和责任的联合。第二，是建立家庭、生养儿女。上帝赐福他们说：“要生养众多，遍满地面。”（创 1:28）因此，婚姻不仅是“我们彼此相爱”，也具有建立家庭、养育下一代的使命。第三，是在婚姻盟约中享有并承担性的责任。圣经说：“要免淫乱的事，男子当各有自己的妻子，女子也当各有自己的丈夫。”（林前 7:2）因此，圣经既没有把性看成肮脏的事，也没有把性与婚姻分开。性是上帝所赐的美好礼物，但应当在婚姻的盟约和忠诚中享用。

二、“不可奸淫”：性关系不能超越婚姻的界限

十诫明确说：“不可奸淫。”（出 20:14；申 5:18）耶稣也重申这一诫命：“不可奸淫。”（太 19:18）因此，教会需要清楚教导：奸淫并不只是已经结婚的人与第三者发生性关系；从圣经更广的性伦理来看，凡发生在婚姻盟约之外的性关系，都违背上帝为性所设立的秩序。换言之：婚姻之外的性关系，就是性关系越过了婚姻的界限。这包括：恋爱中的性关系；订婚期间的性关系；未婚同居中的性关系；婚姻之外与第三者发生的性关系；已结束一段婚姻关系、但尚未进入新的婚姻关系时的性关系。订婚不是婚姻，恋爱不是婚姻，同居也不是婚姻。即使两个人已经决定将来结婚，“将来的婚姻”也不能把今天尚未成立的婚姻提前实现。所以，基督徒面对性关系时不能只问：“我们相爱吗？”“我们已经订婚了吗？”“我们以后会结婚吗？”还必须问：“我们现在是否已经在婚姻盟约中？”保罗说：“神的旨意就是要你们成为圣洁，远避淫行。”（帖前 4:3）这里的重点不是否定爱情和性，而是让爱情、身体、性和婚姻彼此保持上帝所设立的秩序。因此，基督徒不是因为性本身不好而拒绝婚前性行为，而是因为身体和性非常宝贵，所以不能脱离婚姻盟约。

三、恋爱、订婚和婚姻不是同一件事

恋爱是认识和彼此委身的过程，但恋爱不是婚姻。恋爱可以问：“我是否喜欢这个人？”但进入婚姻必须进一步问：我是否愿意忠诚地委身？我是否愿意承担家庭和经济责任？我们怎样面对信仰？我们怎样养育儿女？我们怎样面对疾病、贫穷、衰老和困难？订婚也不是婚姻本身。订婚是朝向婚姻的郑重承诺，但不能因此认为婚姻已经完成。基督徒尤其需要明白：对未来婚姻的承诺，不等于今天已经取得婚姻中的一切权利。婚姻是盟约；性关系也应当受到这一盟约的保护。

四、婚礼同时具有民俗、宗教和法律三个层面

在不同文化中，婚礼形式可以非常不同，但我们需要分清三个层面。第一，民俗层面。婚宴、敬茶、戒指、婚纱、双方父母见面等，属于不同民族和家庭的文化习俗。习俗可以改变，不是婚姻本身。第二，法律层面。婚姻登记使婚姻获得国家法律上的承认，并产生相应的权利与责任。第三，宗教层面。^[1]基督教婚礼是在上帝和会众面前宣告婚姻盟约，求上帝赐福，并承诺彼此忠诚。因此，教会婚礼不是一场漂亮的仪式，而是对婚姻责任的公开见证。这三个层面可以相互配合，却不能混为一谈。宴席不等于婚姻，戒指不等于婚姻，订婚不等于婚姻，同居更不等于婚姻。对于基督徒而言，重要的不只是“怎样办一场婚礼”，而是：我们是否真的愿意进入忠诚、公开、负责任的婚姻盟约？

五、未婚同居与未婚生育：教会不能沉默，也不能一味指责

现代社会越来越普遍地把同居看成婚姻前的“试用期”。但圣经并不是这样理解身体和性关系的。“你们的身子就是基督的肢体。”（林前 6:15）“你们的身子就是圣灵的殿。”（林前 6:19）因此，基督徒不能简单地说：“只要我们相爱，同居就没有问题。”如果两个人已经同居，教会需要帮助他们诚实面对现实：我们是否准备进入婚姻？是否愿意承担婚姻责任？是否愿意按照圣经重新安排自己的生活？如果已经有了孩子，教会同样必须明确：孩子没有罪，也不是父母过去选择的惩罚。“儿女是耶和华所赐的产业。”（诗 127:3）教会需要同时坚持圣经关于婚姻与性的教导，并保护、爱护和接纳孩子，帮助父母承担责任，认真面对未来。悔改不是否认已经发生的人生，而是从今天开始学习按照上帝的心意生活。

六、面对与非基督徒恋爱或结婚

在多元社会中，基督徒可能爱上没有信仰、或者具有其他宗教背景的人。圣经提醒：“你们和不信的原不相配，不要同负一轭。”（林后 6:14）这不是要基督徒轻视非基督徒，而是提醒我们：婚姻不仅是两个人一起生活，也是两个人共同面对上帝、价值观、儿女教育和人生方向。因此，在进入婚姻以前，应认真讨论：我们的信仰是什么？我们的孩子怎样认识信仰？家庭怎样作重大决定？面对苦难、死亡和盼望时，我们依靠什么？如果这样的关系已经存在，教会也不能简单地把人推开。对于已经结婚、已经有孩子的家庭，教会更应当帮助基督徒在真实家庭中忠心跟随基督。

七、真理与恩典必须同时存在

教会需要清楚教导婚姻，也需要以恩典牧养人。耶稣既没有把罪称为义，也没有拒绝罪人。祂呼召人悔改，也向悔改的人赐下赦免：“道成了肉身，住在我们中间，充充满满地有恩典有真理。”（约 1:14）所以，我们既不能因为害怕得罪人，就放弃圣经的真理；也不能因为坚持真理，就失去基督的温柔。在婚姻教导上要清楚，在牧养个人时要温柔；对罪要诚实，对软弱要怜悯。耶稣教导：“你就去趁着只有他和你在一处的时候，指出他的错来。”（太 18:15）因此，教会不应传播人的私人关系，不应把同居、婚姻、生育或信仰背景作为谈资，更不能用公开指责代替私下牧养。

八、给父母和青少年的呼吁

父母不能只培养一个“会考试的孩子”，也要帮助孩子成为敬畏上帝、尊重身体、懂得爱人，能够承担责任的成年人。我们应该让孩子知道：我是谁？我是按上帝形象被造的人。（创 1:27）我的身体属于谁？我的身体属于上帝，是圣灵的殿。（林前 6:19）什么是真正的爱？爱不仅是感觉，也是责任、忠诚和舍己。（林前 13:4—7）为什么婚姻重要？因为婚姻是上帝所设立的生命盟约。（创 2:24）为什么性需要婚姻的保护？因为上帝说：“不可奸淫”，并吩咐信徒远避淫行。（出 20:14；帖前 4:3）如果我爱上不同信仰的人怎么办？不要隐藏，应当诚实地与父母、牧者和成熟的基督徒讨论。如果我已经做错了怎么办？不要逃离基督，要回到基督面前。

亲爱的弟兄姊妹：

在当今芬兰多元化的社会环境中，青年人面对恋爱、婚姻、家庭和生育时，常因学业、工作、经济及未来的不确定而感到困惑、恐惧甚至无法遵循圣经教导。本牧函的目的并非批评、指责或定罪，而是期待圣经引导我们建立健康的爱情观、婚姻观、家庭观和生育观。即使尚未完全做到，也当“虽不能至，心向往之”。

爱情是上帝所赐的礼物，婚姻是爱、忠诚与责任的盟约，儿女也是值得感恩领受的生命礼物。婚姻和生育需要审慎预备，却不应只被视为负担和风险。愿我们以信靠胜过恐惧，以盼望面对未来，并尊重单身、已婚、有儿女或无儿女等不同生命处境。

愿教会成为坚持真理、充满恩典的群体，陪伴青年健康成长，扶持家庭彼此相爱，也帮助软弱和跌倒的人在基督里重新开始。

愿一切荣耀归于圣父、圣子、圣灵，从今时直到永永远远。阿们。

你们的牧者与同工 敬上 2026 年 9 月 14 日于赫尔辛基

”Totuuden ja armon keskellä – rakkaus, avioliitto ja usko” – pastoraalikirje

Seurakuntamme sisarille ja veljille, erityisesti vanhemmille ja nuorille

Rakkaat sisaret ja veljet Kristuksessa,

Olkoon Herramme Jeesuksen Kristuksen armo ja rauha aina teidän kanssanne!

Elämme avoimessa ja monimuotoisessa yhteiskunnassa. Nuoret kohtaavat yliopistossa, työelämässä ja arjessa ihmisiä, jotka tulevat erilaisista perheistä, kulttuureista, maista ja uskonnollisista taustoista. Ystävyys voi muuttua rakkaudeksi, rakkaus voi johtaa avoliittoon, kihlaukseen ja avioliittoon, ja näihin suhteisiin voi syntyä myös lapsia.

Siksi avoliitto, seksi ennen avioliittoa, lapsen syntyminen avioliiton ulkopuolella sekä seurustelu tai avioliitto muun kuin kristillisen uskon edustajan kanssa eivät ole kaukaisia kysymyksiä. Ne ovat todellisuutta, jota monet ihmiset kohtaavat tänä päivänä. Kirkko ei voi väistää näitä kysymyksiä eikä korvata sielunhoitoa häpeällä. Meidän on jälleen kysyttävä Raamatun valossa: Mitä rakkaus on? Mitä avioliitto on? Mitä seksuaalisuus ja ihmisruumis ovat? Mitä vihkiminen merkitsee? Ja kuinka tärkeä usko todella on avioliitossa?

1. Avioliitto on ensisijaisesti Jumalan asettama elämän liitto

Raamattu ei aloita avioliittoa koskevaa opetustaan romanttisesta rakkaudesta vaan luomisesta: ”Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.” (1. Moos. 1:27) Jumala loi miehen ja naisen ja asetti avioliiton. Avioliitto ei siis ole vain ihmisten myöhemmin kehittämä yhteiskunnallinen instituutio, vaan sillä on paikka Jumalan luomisjärjestyksessä.

Avioliittoon kuuluu useita toisiinsa liittyviä ulottuvuuksia.

Ensinnäkin se on miehen ja naisen elämän yhdistyminen. Raamattu sanoo: ”Niin he tulevat yhdeksi lihaksi” (1. Moos. 2:24). Tämä merkitsee ruumiin, tunteiden, yhteisen elämän ja vastuun yhdistymistä.

Toiseksi avioliittoon kuuluu perheen perustaminen ja lasten saaminen. Jumala siunasi ihmisen ja sanoi: ”Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää” (1. Moos. 1:28). Avioliitto ei siis tarkoita ainoastaan sitä, että ”me rakastamme toisiamme”, vaan siihen liittyy myös perheen rakentamisen ja seuraavan sukupolven kasvattamisen tehtävä.

Kolmanneksi avioliittoon kuuluu seksuaalinen yhteys ja siihen liittyvä vastuu. Paavali kirjoittaa: ”Haureuden välttämiseksi olkoon kullakin miehellä oma vaimonsa ja kullakin naisella oma miehensä.” (1. Kor. 7:2)

Raamattu ei pidä seksuaalisuutta saastaisena eikä erota seksuaalisuutta avioliitosta. Seksuaalisuus on Jumalan hyvä lahja, mutta se on tarkoitettu elettäväksi avioliiton liitossa ja uskollisuudessa.

2. ”Älä tee huorin”: seksuaalinen suhde ei saa ylittää avioliiton rajaa

Kymmenessä käskyssä sanotaan selvästi: ”Älä tee huorin.” (2. Moos. 20:14; 5. Moos. 5:18) Myös Jeesus vahvistaa tämän käskyn: ”Älä tee huorin.” (Matt. 19:18)

Kirkon tulee siksi opettaa selkeästi, ettei huoruus tarkoita ainoastaan sitä, että avioliitossa oleva ihminen harrastaa seksiä kolmannen osapuolen kanssa. Raamatullisessa seksuaalietiikassa seksuaalinen yhteys kuuluu avioliiton liittoon. Seksuaalinen suhde avioliiton ulkopuolella ylittää näin Jumalan asettaman avioliiton rajan.

Tämä koskee esimerkiksi: seksuaalista suhdetta seurustelun aikana; seksuaalista suhdetta kihlauksen aikana; seksuaalista suhdetta avioliitossa; seksuaalista suhdetta avioliiton ulkopuoliseen henkilöön; seksuaalista suhdetta tilanteessa, jossa aikaisempi avioliitto on päättynyt mutta uusi avioliitto ei ole vielä solmittu.

Kihlaus ei ole avioliitto. Seurustelu ei ole avioliitto. Avioliitto ei ole avioliitto. Vaikka kaksi ihmistä olisi päättänyt mennä tulevaisuudessa naimisiin, tuleva avioliitto ei tee tämän päivän suhteesta jo solmittua avioliittoa.

Siksi kristityn ei tulisi kysyä seksuaalisesta suhteesta ainoastaan: ”Rakastammeko me toisiamme?”, ”Olemmeko kihloissa?” tai ”Aiommeko mennä joskus naimisiin?” Meidän on myös kysyttävä: ”Olemmeko me nyt avioliiton liitossa?” Paavali kirjoittaa: ”Jumalan tahto on, että te pyhitytte ja kartatte siveettömyyttä.” (1. Tess. 4:3) Tässä ei ole kysymys rakkauden tai seksuaalisuuden kieltämisestä, vaan siitä, että rakkaus, ruumis, seksuaalisuus ja avioliitto pysyvät siinä järjestyksessä, jonka Jumala on niille antanut.

Kristitty ei siis torju seksiä ennen avioliittoa siksi, että seksuaalisuus olisi itsessään pahaa. Päinvastoin: juuri siksi, että ruumis ja seksuaalisuus ovat arvokkaita Jumalan lahjoja, niitä ei tule erottaa avioliiton liitosta.

3. Seurustelu, kihlaus ja avioliitto eivät ole sama asia

Seurustelu on toisen ihmisen tuntemisen ja toisiinsa sitoutumisen prosessi, mutta seurustelu ei ole avioliitto. Seurustelussa voidaan kysyä: ”Pidätkö tästä ihmisestä?” Avioliittoon astuttaessa on kysyttävä lisäksi: ”Olenko valmis sitoutumaan tähän ihmiseen uskollisesti? Olenko valmis kantamaan perheen ja talouden vastuuta? Miten elämme uskomme todeksi? Miten kasvatamme lapsemme? Miten kohtaamme sairauden, köyhyyden, vanhuuden ja vaikeudet?”

Kihlauskaan ei vielä ole avioliitto. Kihlaus on vakava sitoumus kohti avioliittoa, mutta se ei tarkoita, että avioliitto olisi jo solmittu.

Kristityn on erityisen tärkeää ymmärtää, että lupaus tulevasta avioliitosta ei tarkoita, että avioliiton kaikki oikeudet ja vastuut olisivat jo voimassa. Avioliitto on liitto, ja seksuaalisen suhteen tulee kuulua tämän liiton suojaan.

4. Vihkimisellä on kansanperinteeseen, uskontoon ja lakiin liittyvä ulottuvuus

Eri kulttuureissa häiden muodot voivat olla hyvin erilaisia. On kuitenkin tärkeää erottaa toisistaan kolme tasoa.

Ensimmäinen on kulttuurinen taso. Hääjuhla, teen tarjoaminen vanhemmille, sormukset, hääpuku ja molempien perheiden tapaaminen ovat erilaisia kulttuurisia ja perinteisiä tapoja. Ne voivat muuttua, eivätkä ne itsessään muodosta avioliittoa.

Toinen on juridinen taso. Avioliiton rekisteröinti antaa avioliitolle yhteiskunnan lain mukaisen aseman ja siihen liittyvät oikeudet ja velvollisuudet.

Kolmas on uskonnollinen taso. Kristillisessä vihkimisessä avioliiton liitto tunnustetaan Jumalan ja seurakunnan edessä, pyydetään Jumalan siunausta ja luvataan toisille uskollisuutta. Kirkollinen vihkiminen ei siis ole vain kaunis seremonia, vaan julkinen todistus avioliiton vastuusta ja sitoutumisesta.

Nämä kolme tasoa voivat liittyä toisiinsa, mutta niitä ei tule sekoittaa toisiinsa. Hääjuhla ei itsessään ole avioliitto. Sormus ei ole avioliitto. Kihlaus ei ole avioliitto. Avioliitto ei ole avioliitto. Kristitylle tärkeä kysymys ei siis ole ainoastaan: ”Millaiset häät järjestämme?” Vaan: ”Olemmeko todella valmiita astumaan uskolliseen, julkiseen ja vastuulliseen avioliiton liittoon?”

5. Avioliitto ja lapsen syntyminen avioliiton ulkopuolella: kirkko ei saa vaieta eikä häpäistä

Nyky-yhteiskunnassa avioliittoa pidetään usein avioliittoa edeltävänä ”kokeiluna”. Raamattu ei kuitenkaan ymmärrä ruumista ja seksuaalista suhdetta tällä tavalla. Paavali sanoo: ”Teidän ruumiinne ovat Kristuksen jäseniä.” (1. Kor. 6:15) Ja ”Teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli.” (1. Kor. 6:19) Kristitty ei siksi voi yksinkertaisesti sanoa: ”Jos rakastamme toisiamme, avioliitossa ei ole mitään ongelmaa.”

Jos kaksi ihmistä elää avioliitossa, kirkon tulee auttaa heitä kohtaamaan todellisuus rehellisesti: Olemmeko valmiita avioliittoon? Olemmeko valmiita kantamaan avioliiton vastuun? Olemmeko valmiita järjestämään elämämme uudelleen Raamatun opetuksen mukaisesti?

Jos perheeseen on jo syntynyt lapsi, kirkon tulee yhtä selvästi sanoa: lapsi ei ole syyllinen eikä lapsi ole vanhempien aikaisempien valintojen rangaistus. ”Lapset ovat Herran lahja.” (Ps. 127:3)

Kirkon tulee samanaikaisesti pitää kiinni Raamatun opetuksesta avioliitosta ja seksuaalisuudesta sekä suojella, rakastaa ja ottaa vastaan lasta, auttaa vanhempia kantamaan vastuunsa ja tukea heitä tulevaisuudessa. Parannus ei tarkoita jo tapahtuneen elämän kieltämistä. Se tarkoittaa sitä, että tästä päivästä lähtien opetellaan elämään Jumalan tahdon mukaisesti.

6. Kun kristitty seurustelee muun kuin kristillisen uskon edustajan kanssa

Monikulttuurisessa ja moniuskontoisessa yhteiskunnassa kristitty voi rakastua ihmiseen, jolla ei ole kristillistä uskoa tai joka kuuluu toiseen uskontoon.

Raamattu varoittaa: ”Älkää ryhtykö epäuskoisten kanssa vierasmielisesti yhteen.” (2. Kor. 6:14) Tämä ei tarkoita, että kristityn pitäisi halveksia ei-kristittyä. Se muistuttaa kuitenkin siitä, että avioliitto ei ole ainoastaan kahden ihmisen yhteinen elämä, vaan myös yhteinen suhde Jumalaan, yhteisiin arvoihin, lasten kasvatukseen ja elämän suuntaan.

Ennen avioliittoa on siksi hyvä keskustella vakavasti: Mitä uskomme? Miten lapsemme kasvatetaan? Miten perheessä tehdään tärkeitä päätöksiä? Mihin turvaudumme kärsimyksen ja kuoleman kohdatessa? Missä on meidän toivomme?

Jos tällainen suhde on jo olemassa, kirkko ei kuitenkaan saa yksinkertaisesti työntää ihmistä pois. Niitä, jotka ovat jo avioliitossa tai joilla on lapsia, kirkon tulee erityisesti auttaa elämään uskollisesti Kristuksen seuraajina todellisessa perhetilanteessaan.

7. Totuuden ja armon tulee olla yhdessä

Kirkon tulee opettaa avioliitosta selkeästi, mutta samalla hoitaa ihmisiä armon avulla.

Jeesus ei kutsunut syntiä vanhurskaudeksi, mutta hän ei myöskään torjunut syntisiä. Hän kutsui ihmisiä parannukseen ja antoi anteeksi katuville: ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta.” (Joh. 1:14) Siksi emme saa luopua Raamatun totuudesta sen vuoksi, että pelkäämme loukkaavamme jotakuta. Mutta emme myöskään saa pitää kiinni totuudesta tavalla, jossa Kristuksen lempeys katoaa.

Avioliittoa koskevassa opetuksessa meidän tulee olla selkeitä. Ihmisiä kohdatessamme meidän tulee olla lempeitä. Synnistä tulee puhua rehellisesti, mutta heikkoutta tulee kohdata armahtaen.

Jeesus opettaa: ”Jos veljesi tekee väärin, mene ja nuhtelee häntä kahden kesken.” (Matt. 18:15)

Siksi kirkon ei pidä levittää tietoa ihmisten yksityisistä ihmissuhteista. Avoliittoa, avioliittoa, lasten syntymää tai uskonnollista taustaa ei saa tehdä juorujen aiheeksi. Julkinen häpäiseminen ei voi koskaan korvata henkilökohtaista sielunhoitoa.

8. Vetoamus vanhemmille ja nuorille

Vanhempien tehtävänä ei ole kasvattaa ainoastaan lapsia, jotka osaavat menestyä koulussa ja kokeissa. Meidän tulee auttaa heitä kasvamaan ihmisiksi, jotka kunnioittavat Jumalaa, kunnioittavat ruumistaan, osaavat rakastaa toisia ja ovat valmiita kantamaan vastuuta.

Meidän tulee opettaa lapsillemme:

Kuka minä olen? Olen ihminen, joka on luotu Jumalan kuvaksi. (1. Moos. 1:27)

Kenelle ruumiini kuuluu? Ruumiini kuuluu Jumalalle; se on Pyhän Hengen temppeli. (1. Kor. 6:19)

Mitä todellinen rakkaus on? Rakkaus ei ole vain tunne, vaan myös kärsivällisyyttä, uskollisuutta, vastuuta ja itsensä antamista toisen hyväksi. (1. Kor. 13:4–7)

Miksi avioliitto on tärkeä? Koska avioliitto on Jumalan asettama elämän liitto. (1. Moos. 2:24)

Miksi seksuaalisuus tarvitsee avioliiton suojan? Koska Jumala sanoo: ”Älä tee huorin” ja kutsuu uskovia karttamaan seksuaalista moraalittomuutta. (2. Moos. 20:14; 1. Tess. 4:3)

Entä jos rakastun ihmiseen, joka ei jaa kristillistä uskoa? Älä piilota asiaa. Keskustele rehellisesti vanhempien, pastorin ja kypsien kristittyjen kanssa.

Entä jos olen jo tehnyt väärin? Älä pakene Kristusta. Palaa Kristuksen luo.

Rakkaat veljet ja sisaret,

Nykypäivän moniarvoisessa suomalaisessa yhteiskunnassa monet nuoret kokevat epävarmuutta, pelkoa ja hämmennystä seurusteluun, avioliittoon, perheeseen ja lasten saamiseen liittyvissä kysymyksissä. Opiskelu, työelämä, taloudellinen epävarmuus ja tulevaisuuden avoimuus voivat saada monet tuntemaan, ettei Raamatun opetusten mukaan eläminen ole aina helppoa.

Tämän paimenkirjeen tarkoituksena ei ole moittia, syyttää tai tuomita ketään. Sen tarkoitus on rohkaista meitä etsimään Raamatun valoa ja ohjausta, jotta voisimme rakentaa tervettä käsitystä rakkaudesta, seurustelusta, avioliitosta, perheestä ja lasten saamisesta. Vaikka emme aina täysin saavuta tätä ihannetta, voimme silti suunnata sydämemme sitä kohti ja kasvaa Jumalan armon varassa.

Uskomme, että rakkaus on Jumalan lahja, avioliitto on rakkauteen, uskollisuuteen ja vastuuseen perustuva liitto, ja lapset ovat arvokkaita elämän lahjoja, joista voidaan ottaa vastaan kiitollisina. Avioliitto ja vanhemmuus vaativat harkintaa ja valmistautumista, mutta niitä ei tulisi nähdä vain taakkana tai riskinä. Rukoilkaamme, että Jumala vapauttaisi meidät pelosta ja antaisi meille uskoa, toivoa ja viisautta kohdata tulevaisuus. Samalla kunnioitamme erilaisia elämäntilanteita, olipa ihminen naimaton, naimisissa, vanhempi tai lapseton.

Olkoon seurakuntamme yhteisö, joka pitää kiinni totuudesta ja on samalla täynnä armoa; yhteisö, joka tukee nuoria heidän kasvussaan, vahvistaa perheitä rakkaudessa ja auttaa jokaista kompastunutta löytämään Kristuksessa uuden alun.

Kunnia olkoon Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle, nyt, aina ja iankaikkisesti. Aamen.

Teidän pastorinne ja työtoverinne Kristuksessa

Helsingissä 14. syyskuuta 2026

Facing Love, Marriage, and Faith in Truth and Grace— Pastoral Letter

To the Brothers and Sisters of Our Church, Especially Parents and Young People

Dear brothers and sisters in Christ,

May the grace and peace of our Lord Jesus Christ always be with you!

We live in an open and diverse society. At university, at work, and in everyday life, young people meet others from different families, cultures, countries, and religious backgrounds. Friendship may develop into love; love may lead to cohabitation, engagement, and marriage, and children may be born within these relationships.

Therefore, cohabitation, sex before marriage, having children outside marriage, and dating or marrying someone who is not a Christian are not distant or abstract questions. They are realities that many people face today. The church cannot avoid these questions, nor can it replace pastoral care with shame. We need to return to Scripture and ask: What is love? What is marriage? What are sexuality and the human body? What does a wedding mean? And how important is faith in marriage?

1. Marriage Is First of All a Covenant of Life Established by God

The Bible does not begin its teaching about marriage with romantic love, but with creation: “So God created mankind in his own image, in the image of God he created them; male and female he created them.” (Genesis 1:27)

God created man and woman and established marriage. Marriage is therefore not merely a social institution later invented by human beings; it has its place within God’s order of creation.

Marriage includes several closely related dimensions.

First, it is the union of the lives of a man and a woman. Scripture says, “the two will become one flesh” (Genesis 2:24). This means the union of body, emotions, common life, and responsibility.

Second, marriage includes establishing a family and having children. God blessed them and said, “Be fruitful and increase in number; fill the earth” (Genesis 1:28). Marriage therefore means more than “we love each other.” It also involves the calling to build a family and raise the next generation.

Third, marriage includes sexual union and the responsibilities associated with it. Paul writes: “But since sexual immorality is occurring, each man should have sexual relations with his own wife, and each woman with her own husband.” (1 Corinthians 7:2)

The Bible does not regard sexuality as something unclean, nor does it separate sexuality from marriage. Sexuality is a good gift from God, but it is intended to be lived out within the covenant of marriage and in faithfulness.

2. “You Shall Not Commit Adultery”: Sexual Relations Must Not Cross the Boundary of Marriage

The Ten Commandments state clearly: “You shall not commit adultery.” (Exodus 20:14; Deuteronomy 5:18) Jesus also reaffirmed this command: “You shall not commit adultery.” (Matthew 19:18)

The church therefore needs to teach clearly that adultery does not refer only to a married person having a sexual relationship with a third party. From the broader perspective of biblical sexual ethics, sexual intimacy belongs within the covenant of marriage. Sexual relations outside marriage therefore cross the boundary that God has established for marriage.

This includes sexual relations during dating; sexual relations during engagement; sexual relations within cohabitation; sexual relations with a third party outside marriage; sexual relations after one marriage has ended but before a new marriage has been entered into.

Engagement is not marriage. Dating is not marriage. Cohabitation is not marriage. Even when two people have decided to marry in the future, a future marriage does not mean that the marriage already exists today.

Therefore, Christians should not ask only: “Do we love each other?” “Are we engaged?” or “Are we going to get married someday?” We must also ask: **“Are we already in the covenant of marriage?”**

Apostle Paul writes: “It is God’s will that you should be sanctified: that you should avoid sexual immorality.” (1 Thessalonians 4:3) The point is not to deny love or sexuality, but to keep love, the body, sexuality, and marriage within the order that God has established.

Christians do not reject sex before marriage because sexuality itself is evil. Rather, precisely because the body and sexuality are precious gifts from God, they should not be separated from the covenant of marriage.

3. Dating, Engagement, and Marriage Are Not the Same Thing

Dating is a process of getting to know another person and developing a commitment to one another, but dating is not marriage.

During dating, one may ask: “Do I like this person?” But entering marriage requires us to ask further: “Am I willing to commit myself faithfully to this person? Am I willing to accept responsibility for our family and finances? How will we live out our faith? How will we raise our children? How will we face illness, poverty, old age, and difficulties?”

Engagement is not marriage either. Engagement is a serious commitment toward marriage, but it does not mean that the marriage has already been established.

Christians especially need to understand that a promise of future marriage does not mean that all the rights and responsibilities of marriage already exist. Marriage is a covenant, and sexual intimacy should be protected within that covenant.

4. A Wedding Has Cultural, Religious, and Legal Dimensions

Wedding customs differ greatly among cultures. It is important, however, to distinguish three different dimensions.

First, the cultural dimension. Wedding banquets, serving tea to parents, rings, wedding dresses, and meetings between the two families are cultural and family traditions that differ from one society to another. Customs can change; they are not marriage itself.

Second, the religious dimension. In a Christian wedding, the marriage covenant is proclaimed before God and the congregation, God's blessing is sought, and the couple promises to remain faithful to one another. A church wedding is therefore not merely a beautiful ceremony, but a public witness to the responsibility and commitment of marriage.

Third, the legal dimension. Legal registration gives the marriage recognition under civil law and establishes the corresponding rights and responsibilities.

These three dimensions may complement one another, but they should not be confused. A wedding banquet is not marriage. A ring is not marriage. Engagement is not marriage. Cohabitation is not marriage.

For Christians, the important question is therefore not merely, "How should we organize our wedding?" but rather: "Are we truly willing to enter into a faithful, public, and responsible covenant of marriage?"

5. Cohabitation and Having Children Outside Marriage: The Church Must Neither Remain Silent nor Shame People

In contemporary society, cohabitation is increasingly regarded as a kind of "trial period" before marriage. Scripture, however, does not understand the body and sexual relationships in this way. Apostle Paul says: "Your bodies are members of Christ himself." (1 Corinthians 6:15) And "Your bodies are temples of the Holy Spirit." (1 Corinthians 6:19) Christians therefore cannot simply say, "As long as we love each other, there is nothing wrong with cohabitation."

If two people are already living together, the church should help them face their situation honestly: Are we ready for marriage? Are we willing to accept the responsibilities of marriage? Are we willing to reorder our lives according to the teaching of Scripture?

If a child has already been born, the church must also say clearly: The child is not guilty, and the child is not a punishment for the parents' past choices. "Children are a heritage from the LORD." (Psalm 127:3)

The church must uphold the biblical teaching concerning marriage and sexuality while at the same time protecting, loving, and welcoming the child, helping the parents to take responsibility and supporting them as they consider the future.

Repentance does not mean denying the life that has already happened. It means beginning from today to learn to live according to God's will.

6. When a Christian Dates or Marries Someone of Another Faith

In a multicultural and religiously diverse society, Christians may fall in love with someone who does not have the Christian faith or who belongs to another religion.

Scripture warns: "Do not be yoked together with unbelievers." (2 Corinthians 6:14)

This does not mean that Christians should despise non-Christians. Rather, it reminds us that marriage is not merely two people living together. It is also a shared relationship with God, shared values, the raising of children, and the direction of life.

Before entering marriage, couples should therefore discuss seriously: What do we believe? How will our children be raised? How will important decisions be made in the family? Where will we turn in times of suffering and death? What is the foundation of our hope?

If such a relationship already exists, however, the church must not simply push people away. Those who are already married or already have children especially need the church to help them faithfully follow Christ within the reality of their family situation.

7. Truth and Grace Must Exist Together

The church must teach clearly about marriage, while also caring for people through grace.

Jesus did not call sin righteousness, but neither did he reject sinners. He called people to repentance and offered forgiveness to those who repent: “The Word became flesh and made his dwelling among us. We have seen his glory, the glory of the one and only Son, who came from the Father, full of grace and truth.” (John 1:14)

Therefore, we must not abandon biblical truth because we are afraid of offending people. But neither should our commitment to truth cause us to lose the gentleness of Christ.

In teaching about marriage, we should be clear. In caring for individuals, we should be gentle. We should speak honestly about sin and show compassion toward weakness.

Jesus teaches: “If your brother or sister sins, go and point out their fault, just between the two of you.” (Matthew 18:15)

Therefore, the church should not spread information about people’s private relationships. Cohabitation, marriage, childbirth, or religious background must never become subjects of gossip. Public humiliation can never replace personal pastoral care.

8. An Appeal to Parents and Young People

Parents should not seek only to raise children who can succeed in school and examinations. We should help them become people who fear God, respect their bodies, know how to love others, and are prepared to take responsibility.

We should teach our children: Who am I? I am a person created in the image of God. (Genesis 1:27)

To whom does my body belong? My body belongs to God; it is a temple of the Holy Spirit. (1 Corinthians 6:19)

What is true love? Love is not merely a feeling. It involves patience, faithfulness, responsibility, and self-giving. (1 Corinthians 13:4–7)

Why is marriage important? Because marriage is a covenant of life established by God. (Genesis 2:24)

Why does sexuality need the protection of marriage? Because God says, “You shall not commit adultery,” and calls believers to avoid sexual immorality. (Exodus 20:14; 1 Thessalonians 4:3)

What if I fall in love with someone who does not share my faith? Do not hide it. Talk honestly with your parents, pastor, and mature Christians.

What if I have already done something wrong? Do not run away from Christ. Return to Christ.

Dear Brothers and Sisters in Christ,

In today’s diverse Finnish society, many young people face uncertainty, fear, and confusion regarding dating, marriage, family life, and having children. Academic pressures, work demands, economic challenges, and concerns about the future can make it difficult to follow biblical teaching and to embrace these responsibilities with confidence.

The purpose of this pastoral letter is not to criticize, condemn, or place burdens on anyone. Rather, it is our hope that Scripture will guide us toward a healthy understanding of love, relationships, marriage, family, and the gift of children. Even when we fall short of this ideal, we may still set our hearts toward it and continue growing in God’s grace.

Love is a gift from God. Marriage is a covenant of love, faithfulness, and responsibility. Children are precious gifts of life, to be received with gratitude. While marriage and parenthood require wisdom and careful preparation, they should not be viewed merely as risks or burdens. May God help us overcome fear with faith and face the future with hope, while respecting the diverse circumstances in which believers live, whether single or married, with children or without.

May our church be a community that holds firmly to the truth while overflowing with grace; a community that supports young people in their growth, strengthens families in love, and helps those who stumble find a new beginning in Christ.

To the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit be all glory and honor, now and forever. Amen.

Your pastor

Helsinki, 14th September 2026